

" als in een cocon"

Als in een cocon

Vroeg in de morgen op 1 november, reden we richting Rotterdam-Zuid op weg naar mijn operatie, die al om 8.00 uur zou beginnen en vier uur zou duren. Tijd is voor de operatiepatiënt van geen betekenis. Door de narcose wordt het hele gebeuren totaal weggevaagd. Het laatste wat je je herinnert, is dat de narcotiseur tegen je zegt dat hij gaat beginnen en het eerste wat daarna komt is dat iemand vraagt hoe je je voelt. Ik ga hier geen dag-tot-dag-verslag neerzetten. Dat lijkt me uitermate saai om te lezen. Ik zal me beperken tot enkele hoogte- en dieptepunten.

Een hele ervaring al op de avond na de operatie. Ik had net een beker met een mengsel van appelmoes en appelsap gedronken toen ik gedraaid werd in bed. Ik werd misselijk en de zuster pakte een bekkentje, maar pech, het werd een soort van projectielbraken: alles over het bekkentje heen en de zuster zat onder. . Haar blik toonde enige verbijstering. Ik schaamde me dood, maar kon het absoluut niet sturen. Gelukkig had ik nog een nieuwe fles eau de toilette om haar te troosten. Dit was dus geen hoogtepunt.

Twee dagen na de operatie kreeg ik het gips. Je wordt hierdoor uitermate in je bewegen beperkt. Het gips sloot als een korset om je bovenlijf met daaraan vast een ingegipst bovenbeen. Je voelt je als in een strakke cocon. Tòch moet je lopen en zitten. Zitten is meer hangen want het draaien in de heup is niet mogelijk.

Na twee dieptepunten ook enkele hoogtepunten.

Bezoek kreeg ik veel. Erg blij was ik met bezoek van man en dochter. Mijn man komt iedere dag en in het zorghotel kan hij meeëten. Onze dochter heeft zich twee weken geleden verloofd. Dat was een hele verrassing, want voor zover ik me herinner was ze tegen het huwelijk. Ik ben erg blij met haar keuze.

Verrassend bezoek van twee medeleden van basicpublishing met een bundel van eigen verhalen van diverse leden. Erg leuk idee.

13 december mocht het gips eraf. Vrijheid en pijn, want je spieren hebben een tijd niets hoeven doen. Een minpuntje is dat ik gisteren gevallen ben. Gelukkig vooral mijn jukbeen, dat dan ook een blauwe kleur heeft. Ik was even bang dat er in de rug iets kapot was gegaan, maar dat lijkt niet zo te zijn.

Verder ga ik niet anders wordt het zo'n ziekteverhaal.

Ik wens u allen een fijne Kerst en een veilige jaarwisseling

Thea

© december 2010, Alida, BasicPublishing.nl